

Цвях

Купцю трапилося на ярмарку добре поторгувати, увесь товар розпродати й свою мошну золотом і сріблом набити. Задумав він додому їхати, гадаючи, що дістанеться дому ще до настання ночі. Отож він прив'язав свою скриню з грішми до сідла й поїхав з ярмарку.

Опівдні він зупинився на спочинок у місті; коли ж задумав їхати далі, конюх сказав: «Пане, на лівій задній нозі в підкові бракує цвяха». — «Ну й нехай, — відповів купець, — мені лишилося всього шість годин шляху, то авжеж підкова не відпаде».

По обіді, коли купець знову зліз із коня й звелів нагодувати його хлібом, конюх сказав: «Пане, у вашого коня на лівій задній нозі бракує підкови, то чи не зволите відвести його до коваля?» — «Ну й нехай бракує! — відповів купець. — Мені лишилося їхати всього дві години, то кінь, певне, витримає. А я ж поспішаю!»

Поїхав далі, та недалеко зміг від'їхати: кінь закульгав... І кульгав недовго, як уже почав спотикатися; та й спотикався недовго — упав і ногу собі зламав. Купцеві довелося коня кинути, скриню від сідла відв'язати й на плечі звалити та йти додому пішки; і лише вже пізньої ночі дібрався він до дому! «І всьому моему лихові виною, — так міркував він потім, — був оцей проклятий цвях!»

Тише їдеш — далі будеш!